

„AZ ÚR, A MI ISTENÜNK, LEGYEN VELÜNK“*

1Kir 8,57—58

Újszékelyről jöttem, egy kicsi, de lelkes gyülekezetből, ahol ifjúságomnak 13 évét hagytam. 13 év lelkesedése, lángolása, öröme, küzdelme és szenvedése kötött e kis faluhoz, amelytől fájó érzésekkel váltam meg.

Amikor ingóságainkkal, bútorainkkal elindultunk Udvarhely felé, este volt, harangoztak: visszanéztem, azt mondtam: áldjon meg téged az Isten Újszékely, s áldja meg mindazokat, akik benned élnek. A harangok alatt, ahol szolgáltam, lelkesedtem, amelyek alatt, mint ahogy minden ifjú lelkész, én is meg akartam váltani a világot, nem hagytak szó nélkül elmenni, utánam kiáltották: kísérjen Isten áldása, Isten veled!

Hívott a székelyudvarhelyi gyülekezet, s én jöttem örömmel és lelkesedéssel. Nem lettem én hűtlen kicsi gyülekezetemhez, mint ahogy Jézus sem volt hűtlen Kapernaumhoz és Pál sem Efészushoz, — egyházam, népem hívását hallottam, s én jöttem, hogy nagyobb láng lehessen, többet tehessek, hűséggel szolgáljak. Tudom és érzem a kötelesség nagyságát, a felelősség súlyát, de Istenre tekintek, aki velem volt eddigi lelkészi szolgálatomban, Tőle kérek hitet és erőt, hogy ezt a nagy gyülekezetet méltóképpen szolgálhassam.

E gyülekezet történetéből Isten gondviselő szeretetét látom, mely megtartotta, erősítette és fejlesztette. Kisgyörgy Sándor kénosi lelkész volt ennek a gyülekezetnek első beszolgáló lelkésze, aki 1872. október 6-án tartott beköszöntő beszédében a következőket mondotta: „Légy köszöntve és hévvel üdvözölve, te kicsiny újszülöttje az unitarizmusnak, székelyudvarhelyi unitária eklézsia! Köszöntlek indulásod percében az Úrnak szentsegedelmével és üdvözöllek Istennek békességével! Legyen életed tartós és erős, növekedjél és gyarapodjál testben és lélekben, hosszú időkön át; terjedjen és virágozzék benned az erkölcsiség és a vallásosság égi virága. Istennek áldása lebegjen feletted örökkön, örökre!“

Az első összeíráskor a városban 97 unitáriust találtak, hozzuk csatlakozott később a szórványok 15—20 híve. Ez volt az ősmagja a gyülekezetnek, mely annyira megerősödött és létszámban megnőtt, hogy Vári Albert lelkész idejében 1905—1909 között nagy áldozattal felépítette ezt a nagyablakú, világos templomot. Lelkész és a kevés létszámú gyülekezet hegyeket mozgató hitről, munkát és pénzt nem kímélő áldozatvállalásról tett bizonyosságot.

Az utóbbi két évtizedben a gyülekezet lélekszámban megsokszorozódott és egyházunk egyik legnagyobb egyházközségévé nőtte ki magát. Az újszülöttből édesanya lett, mely 1990-ben két erőteljes ifjúnak adott életet: az 1-es és 2-es számú egyházközségeknek. A templom, mely az építés idején túl nagynak tűnt az egyházközség akkori lélekszámához viszonyítva, ma nagy ünnepeken nem képes befogadni a város unitáriusait. Ezért az egyházközség elhatározta, hogy a Bethlen negyedben új templomot épít a hívek jobb megosztása és egyházunk fejlődése érde-

* Elhangzott az 1990. október 14-én tartott beiktató istentiszteleten.

kében. Tudjuk, hogy sok áldozat vár ránk, lelkészekre és hívekre egyaránt, de azzal biztatjuk magunkat, hogy ha a század elején egy maroknyi ember fel tudta építeni a jelenlegi templomot, akkor a többszörösen megnagyobbodott gyülekezet is képes lesz az új templom felépítésére.

Az egyházközség 8-ik lelkésze vagyok. Lelkészi szolgálatomban a következő elvek fognak vezérelni.

Népemnek hű és igaz gyermeke akarok lenni. Azt akarom, hogy a templom, amelyben szolgálok népem számára erős vár, nemzetünk megtartó őrhelye legyen. Századokon át az a hit adott erőt őseinknek, hogy Isten velük van, nem hagyja el őket. Szélcsendes és viharos időben zengett az ének ajkukon: Erős várunk nekünk az Isten. Isten hírnöke akarok lenni, hogy újra és újra mondjam: Isten áldotta meg atyáink életét és minket sem hagy el, ha hűek maradunk hozzá. Isten akarata, hogy mi itt éljünk a Hargita alatt, hogy szépítsük és gazdagítsuk a mi életünkkel ezt a földet. Biztatás akarok lenni a viharban, hogy felétek kiáltsam: erősítsétek meg magatokat: ne féljete. A hitét vesztett, szülőföldjét elhagyó számára hazahívó hang akarok lenni, mely visszahívja világba szakadt testvérünket a hűtlenül elhagyott szülőföldre. Mondani akarom és mondani fogom, hogy úgy az egyes ember, mint a közösség, amíg hitében és reménységében meg nem törik, legyőzhetetlen.

Szószóloja kívánok lenni a testvériségnek, s hirdetni fogom, hogy mindannyiunknak egy Istene, egy közös Atyja van, s mi testvérek kell legyünk Istennek közös szeretetében. Az elválasztó falakon túl meg kell látnunk egymásban a testvért, Isten gyermekét, akinek öröme és szenvedése közös a miénkkel. Mint ahogy nincs félkarú barátság, éppen úgy nincs félkarú testvériség sem, mert a testvériség feltételezi a szabadságot és a jogok egyenlőségét. Mint ahogy két kéz kell az imádkozáshoz, éppen úgy két szív, két fél kell a testvériséghez is.

A felekezeteket testvérnak tekintem, akik velünk együtt egy nagy közös cél felé törekednek. Sokan a többféle vallási felekezetben keresték és találták meg a nemzetünket ért kudarcok okát, én éppen ebben látom népünk nyitottságát, fogékonyságát a szellemi és vallási értékek iránt. A felekezetközi kapcsolatokban találok fényes lapokat, de találok életet és értéket romboló harcokat is, amely felmérhetetlen kárt okozott a mi népünknek. Elérkezett az idő, hogy felismerjük, hogy az összefogásban és egymás támogatásában élet van, a jövő élete, a széthúzásban és a testvérharcban a halál és a megsemmisülés vár reánk.

Isten parancsolatainak teljesítésében az eszménykép számomra Jézus, aki példát adott nekünk az Isten- és emberszolgálatban, az áldozatban, az alázatban, a hitben és a szeretetben. Ő mindig csak adott, mindig másokért és másoknak élt. Példát mutatott, hogyan kell hirdetni az evangéliumot alkalmas és alkalmatlan időben. Felemelte a töredelmes szívűeket, megkereste az elveszetteket, meggyógyította a betegeket, magához emelte a szegényeket. Diadalmasabb, szebb élet nem volt az övénel. Rohanó időkön felénk sugárzik Jézus hívása: „Kövess engem!”

Szószéki és szertartási szolgálatom, egész lelkészi szolgálatom célja az eszmények világa, az Istenországa. Ez a világ nem egy földi határok közé szorítható valóságokat megszépítő eszménység, melyet mindenki előbb a maga életében kell megteremtse, hogy annak minden gondolata, igazsága és törvénye itt a földön valósággá váljon.

Jézus világa az eszmények világa volt; testével benne élt a hétköznapi gondok szorításában, a múlandó világ változása között, de lelke a

szellem napfényes mezőin járt, annak a világnak korlátlan fejedelme volt. Az emberekben gyarlóságuk, gyengeségük ellenére is egy szebb és tisztább élet lehetőségét látta: „Istenországa ti bennetek van“. Nem szétfosló ködre, tovatűnő felhőre építette világát; élete a legmélyebb és legigazabb valóságban: az Istenben gyökerezett. Akik előtt az eszmény valóság volt, azok mind az ő szellemében éltek, alkottak, győztek, szenvedtek, s ha kellett szívükkel pecsételték meg a hitet; hogy a látható világ minden gazdagságával az eszményi világ nélkül semmit sem ér, mert az ember csak addig ember, amíg tekintetét képes felemelni a jézusi magaslatoakra, amíg hiszi, hogy a világ és az élet holnap más lehet, mint amilyen tegnap volt.

Ha egy szóba akarnám sűríteni az én lelkészi szolgálatomat, küldetésemet, ezt mondanám: jöjj! Ha Istentől kérném szószéki és szertartási szolgálatom, egész lelkészi szolgálatom gyümölcset, azt kérném, hogy minden szolgálatomból Feléd csendüljön a hívás: jöjj velem! Jöjj velem Istenországára felé, Isten felé! Ámen.

JAKAB DÉNES

AZ ÉLET ÖRÖK

Jn 14,19

E húsvéti boldog találkozásban szívem őszinte szeretetével köszön-telek. Legyen hála Istennek, hogy a húsvétot elhozta, s az ünnep által mindannyiatok lelkében előbbé tette a vallásos hitet. Legyen hála a mindenható Istennek, hogy a templom padjaiban megsokasodott a hívek száma, s a hívek seregének ajkáról áhítattal zendül a zsoltár és száll az imádság. Szívem őszinte lelkesedésével örülök ez ünnepen, mert látom arcotokon az élet pírját, hallom körös-körül az élet ütemes hangját, látom az élet nagy csodáját, azt hogy minden megújult. A tojásban moccan az élet, a kéreg alatt indul a nedv a rügyek felé, az utcákon cseng a gyermekkacaj, a kertek alján illat száll a virágból.

Érezd meg most, hogy tavasz van; érezd meg hogy húsvét van, hogy ünnepet ül a föld és az ember: az élet ünnepét. Örvendj velem te is. Feledd el ma a fájdalokat és a gyászt. Gyógyuljon be szíved sajtó sebe. Hallgasd meg a tavaszi madárdalt s a csörgedező csermelyt, és a megérkezett ünnep neked hozott jézusi üzenetét, az örökélet evangéliumát: „Én élek, ti is élni fogtok“.

Jézus e biztató, lelkesítő kijelentését búcsúzásakor, végső nagyszenevedése, kínos kereszthalála előtt mondta tanítványainak, vigasztalásképpen. A keresztet már megácsolták számára, a hóhért már kijelölték, a harminc ezüst pénzt is már odaadták Júdásnak. Minden elő volt készítve. De még együtt van tanítványaival. Talán az utolsó, amit a nagypénteki tragédia előtt mond nekik: nem halok meg, hanem élni fogok, és ti is élni fogtok.